

Rettevejledning til opgave 1

Spørgsmål

1. Hvilke regler bør retten have overvejet i forbindelse med kendelsen den 24. november 2021 – og hvilket resultat burde retten have nået frem til?

Ejendomsmægler Sørensen er flyttet til Hamburg med familien, og han har ikke til hensigt at komme tilbage til Danmark. Han har således bopæl i Hamburg, jf. domsforordningens art. 62, og sagen skal derfor som udgangspunkt anlægges i Tyskland, jf. art. 4. Det skal herefter overvejes, om der er værneting ved Retten i Herning efter andre bestemmelser i domsforordningen.

Da der ikke er tale om en rettighed over fast ejendom i domsforordningens art. 24's forstand, kan denne bestemmelse ikke anvendes.

Der er tale om efterfølgende subjektiv kumulation, der enten skal bedømmes efter domsforordningens art. 8, nr. 1 eller 2. Det er ifølge Den civile retspleje, s. 307, art. 8, nr. 1, der skal anvendes, og der er i så fald ikke værneting ved Retten i Herning, idet Jensen ikke har bopæl i retskredsen. Den studerende skal overveje valget mellem nr. 1 og 2, men det er ikke en fejl at nå frem til det resultat, at det er nr. 2, der skal anvendes. Da sagen mod Sørensen ikke er anlagt for at unddrage et værneting, er der i så fald værneting efter denne bestemmelse.

Sagen mod Sørensen bygger bl.a. på det anbringende, at denne er erstatningsansvarlig, idet han uden at undersøge forholdet nærmere har oplyst, at grunden gik til stakittet. Sælgers ejendomsmægler, Sørensen, har bygget på dette anbringende ikke frivilligt påtaget sig en forpligtelse over Helle og Hans Hansen. Der er således tale om en sag om erstatning uden for kontrakt, der skal bedømmes efter domsforordningens art. 7.2. Den efter sagsøgers anbringender ansvarspådragende handling – den forkerte oplysning – er foretaget på ejendommen, og den har haft den virkning, at ejendommen i givet fald er mangelfuld. Da skadetilføjelsen således er foregået på ejendommen, er der efter denne bestemmelse værneting ved Retten i Herning.

Da der er værneting for sagen ved Retten i Herning, er betingelsen for kumulation i retsplejelovens § 250, stk. 2, nr. 1, opfyldt. De studerende skal endvidere overveje betingelserne i § 250, stk. 2, nr. 3, og stk. 5. Der er tilstrækkelig sammenhæng mellem kravene, og ad citationen – der foretages noget før forberedelsens slutning den 2. februar 2022 – fører ikke til sagens forlængelse.

Der er således værneting for sagen ved Retten i Herning, og sagerne skal behandles som én sag.

2. Er rettens kendelse den 28. januar 2022 rigtig?

Jensen er blevet pålagt at indlevere et processkrift med stillingtagen til det forhold, om der ønskes supplerende syn og skøn senest den 18. januar 2022. Der er tale om et formålsbestemt processkrift, idet Jensen pålægges at indlevere processkriftet om "et nærmere angivet spørgsmål", jf. retsplejelovens § 355, stk. 2, samt Den civile retspleje, s. 372 f, og retten tilkendegiver i den forbindelse, at manglende indlevering af processkriftet kan tillægges udeblivelsesvirkning. Processkriftet indleveres efter den fastsatte frist, og der er ikke i opgaven oplysninger om f.eks. undskyldende omstændigheder. Retten kan således – selv om der i dette tilfælde formentlig ikke burde være tilkendegivet udeblivelsesvirkning, jf. Den civile retspleje, s. 411 – tillægge det for sent indleverede processkrift udeblivelsesvirkning, jf. retsplejelovens § 360, stk. 5, og stk. 7.

Det for sent indleverede processkrift har endvidere præklusionsvirkning, jf. retsplejelovens § 358, stk. 4, jf. stk. 1. Det må i dette tilfælde indebære, at Jensen afskæres fra at stille supplerende spørgsmål til skønsmanden, såfremt retten ikke tillader dette efter stk. 6. Der er ikke oplyst om undskyldende

omstændigheder, og der er tale om supplerende spørgsmål sent i processen – selv om skønsmanden formentlig forholdsvis hurtigt kan svare på det. Selv om retspraksis er lempelig, jf. Den civile retspleje, s. 401-405, forekommer det således som udgangspunkt rigtigt ikke at tillade Jensen at stille supplerende spørgsmål til skønsmanden.

Da det er forudsat i forarbejderne, at præklusion i et tilfælde som dette er den primære sanktion, jf. Den civile retspleje, s. 373, forekommer det også rigtigt, at denne sanktion anvendes i stedet for udeblivelsesvirkning.

3. Skal landsretten afvise Hans Hansens anke over for Jensen?

Hans Hansen anker inden ankefristens udløb, og han nedlægger for landsretten den samme påstand som for byretten. Da Helle Hansen har betalt sagens omkostninger med følgende tilkendegivelse: ”Jeg mener stadig, at I burde betale erstatning, men det er for dyrt at føre retssager, så hermed de tilkendte sagsomkostninger”, har hun givet et udtrykkeligt ankeafkald, jf. retsplejelovens § 370, stk. 5, og Den civile retspleje, s. 473. Dette ankeafkald er ikke i sig selv bindende for Hans Hansen, men Helle og Hans ejer ejendommen i lige sameje, og han anker med påstand om betaling af deres samlede krav på 100.000 kroner. Da der således foreligger et nødvendigt procesfællesskab, jf. Den civile retspleje, s. 303-305, skal landsretten afvise anken.

4. Er landsrettens afgørelse den 28. marts 2022 om at ophæve kæremålet rigtig?

Landsretten bør i dette tilfælde ophæve kæremålet med den begrundelse, at der er afsagt dom i sagen, jf. retsplejelovens § 390, stk. 1, og Den civile retspleje, s. 501. Der foreligger nu en endelig dom, så Sørensen har ikke mere en retlig interesse i kæremålet.

Byretten har afsagt kendelse om to forhold: Spørgsmålet om værneting, der er en delafgørelse, jf. retsplejelovens § 253, og spørgsmålet om sagernes sammenlægning, der ikke er en delafgørelse, men i stedet omfattet af retsplejelovens § 389 a. Kæremålet kræver således i forhold til begge forhold Procesbevillingsnævnets tilladelse, men det er henset til spørgsmålets formulering ikke nødvendigt at tage stilling til dette.

Rettevejledning til opgave 2

Rettevejledning

1. Var afgørelsen af 5. november 2021 om at tillade ændring af partsbetegnelsen korrekt?

Der kan ske berigtigelse af sagsøgtes navn inden for rammerne af § 349, stk. 2.

I U 2018.2828 H tillod Højesteret ændring af sagsøgte i en lejesag. Der blev lagt vægt på, at det var en fejl, at det "forkerte" selskab var stævnet, at selskaberne var koncernforbundne, at selskaberne var bekendt med den huslejenævnsafgørelse, der forudgående var truffet og nu indbragt, og at ændringen ikke havde betydning for varetagelsen af selskabets interesser.

Stævningen i opgaven er i modsætning hertil udtaget mod A-Byg, idet Brians Byggemarked troede, at det var dette selskab, der var medkontrahent. De har således ønsket at stævne dette selskab.

Det er først senere, da det viser sig, at det åbenbart er Anders, der er den korrekte medkontrahent, at Brians Byggemarked ønsker at ændre sagsøgte til Anders.

Der er derfor ikke tale om, at sagsøgte ved en fejl er blevet betegnet forkert, men derimod tale om, at den faktiske medkontrahent var en anden.

Anders er ejer af A-Byg ApS, men deltager ikke i den daglige drift. Dette adskiller således også opgaven fra dommens præmisser. Af samme årsag har Anders næppe været vidende om stævningen, der – korrekt – er blevet forkyndt for selskabet ved dets direktør.

Der ligger heller ikke en forudgående afgørelse eller andet, der kan indikere mellemværendet. Anders må dog forvente på et tidspunkt at blive afkrævet betaling fra Brians Byggemarked.

Der er derfor væsentlige forskelle, og derfor burde ændringen ikke være tilladt.

Afgørelsen var derfor ikke korrekt. Det afgørende for bedømmelsen er, at de studerende ser og diskuterer forskellene.

DCR, side 357f.

2. Var det korrekt, at værnetingsindsigelsen ikke var fremsat for sent?

En værnetingsindsigelse skal fremsættes i svarskriftet, jf. § 248, stk. 1. Hvis man bliver part i en proces, overtages processen som udgangspunkt i den stand, sagen har.

Den oprindelige stævning er udtaget mod A-Byg, og Anders var ikke part i denne sag. Han blev dog først part ved tilladelsen til at ændre partsbetegnelsen ved Rettens afgørelse af 5. november 2021.

Det er derfor først fra dette tidspunkt, at Anders kan komme med indsigelsen.

Dorte Dahl fremkommer med indsigelsen i første processkrift, der må sidestilles med svarskriftet i forhold til Anders. Indsigelsen må derfor anses for rettidig.

DCR, side 282-284

3. Er der værneting for sagen i Danmark og i givet fald hvor?

Anders må anses for at være reelt fraflyttet Danmark, idet han har fået job i USA og er flyttet til New York. Han har tillige sat sin bolig i Danmark til salg, og den er under salg. Dette er sket før søgsmålet. Anders har derfor ikke bopælsværneting i Danmark.

Da Anders har bopæl uden for EU, skal et eventuelt værneting i Danmark afgøres efter retsplejelovens regler.

Anders har indkøbt byggematerialerne til brug for sit eget sommerhusprojekt, der skal opføres ved hjælp af venner. Han handler derfor som privatperson vedrørende dette, og han må derfor anses som forbruger. Han er derfor ikke bundet af en eventuel værnetingsaftale, jf. § 245, stk. 2. Der er derfor ikke grund til nærmere at overveje, om Brians Byggemarkeds almindelige forretnings-betingelser kan anses som vedtaget.

Boligen er ikke solgt, og Anders har derfor fortsat aktiver i Danmark (gods).

Dette gælder også, selv om der foreligger et købstilbud. Det har ingen betydning, om boligen er pantsat eller endda overbehæftet.

Der er derfor værneting ved Retten i Sønderborg.

DCR, side 216-217, 258-259, 263-266 og 276

4. Skal Retten i Kolding udlevere det ønskede materiale til journalisten?

Anmodningen skal vurderes efter retsplejelovens kapitel 3 a.

Der kræves ikke retlig interesse for at få udleveret domme og kendelser, jf. § 41 b.

Hvis dokumenterne indeholder oplysninger om "rent private forhold," kan aktindsigten begrænses. Dette begreb omfatter dog ikke oplysninger om bopæl eller arbejdsgiver. De ønskede dokumenter skal derfor udleveres.

Udlevering kunne også være sket med hjemmel i § 41 h om meroffentlighed. Udlevering kan med denne hjemmel ske til blandt andet journalister. Det beror på en konkret vurdering, hvilke dokumenter der skal udleveres. Sagen indeholder ikke følsomme oplysninger eller erhvervs-hemmeligheder. Retten kunne derfor udlevere de i sagen foreliggende processkrifter. Da der er særskilt hjemmel i § 41 b, bør denne anvendes som hjemmel.

Det kan ikke forventes, at de studerende tillige diskuterer § 41 h. Derimod vil det være en fejl, hvis de alene diskuterer § 41 h.

DCR, side 128-131